

Filozofia iernii

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Nu-i albul ăsta-ndeajuns, iubite,
Să îmi acopăr visele cu el,
Nici timpul nu mai poartă pe copite
Potcoave de lumină. Un cercel

Atârnă trist sub buclele-ncurcate,
Hai, vino să mă piepteni și să-mi spui
Că noaptea sub o pleoapă stele-ți bate
Cum n-am văzut în ochii nimănui.

De ce mi-o fi atât de dor de tine?
Filozofia iernii o dezbat
Cu fiecare fulg ce-n treacăt vine
Să mi se-așeze-n păru-'ntunecat.

- E lungă iarna, visele-s domoale,
Prin fantezii luceferii trec goi
Și se ascund sub plapuma ta moale,
De parcă le-ar fi teamă de strigoi.

Mi-alintă fața,-n joacă, o șuviță
Din părul abanos și simt în piept
Cercelul tău, închide-ntr-o bobită
Al dragostei misterios concept.

Știu că te am, dar sufletu-nțelege
Că nu-s zăpezi la polii amândoi
Să cadă pe pământ și să dezlege
Filozofia iernii dintre noi.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș